

XXX TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine 2Mo 22:20-26)

Lugemine teisest Moosese raamatust:

Nii ütleb Issand: “Ära rõhu võõrast, kes sinu keskel elab, ja ära tee temale liiga, sest ka teie ise olete olnud võõraina Egiptusemaal. Ära kohtle halvasti ühtki lesknaist ega vaeslast, sest kui sa neid halvasti kohtled ja nemad mind appi hüüavad, siis ma kuulen nende hüüdu ja mu viha süttib põlema teie vastu nõnda, et ma lasen teil mõõga läbi langeda. Siis jätan ma teie naised leskedeks ja lapsed orbudeks. Kui sa kellelegi, kes on vaene minu rahva hulgast, laenad raha, siis ära ole liigkasuvõtja – ära nõua tagasi rohkem kui sa laenuks andsid. Ja kui sa oled võtnud pandiks oma ligimese üliriide, siis anna see temale tagasi enne kui päike loojub, sest see on tema ainus ihukate. Millega ta end muidu kataks, kui ta magama heidab? Mina võtan ju kuulda tema appihüüdu, sest mina olen halastaja.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 18:2-3. 4.47. 51.50. R:2a)

R: Ma armastan Sind, Issand, mu tugevus.

Ma armastan Sind, Issand, mu tugevus.

Issand on mu kalju, minu kindlus ja mu päästja.

Mu Jumal on mu kalju, kus ma pelgupaika otsin,

mu kilp ja pääsemine, minu kõrge varjupaik.

R:

Kiidetud olgu Issand, nõnda ma hüüan.

Nii pääsen oma vaenlaste käest.

Issand elab! Mu kalju olgu kiidetud!

Ülistatud olgu Jumal, mu lunastaja!

R:

Sinu abi oma kuningale on suur,

oma salvitule Taavetile ja tema järelpõlvele osutad Sa heldust.

Seepärast tänan ma Sind rahvaste seas,

laulan ja mängin kiitust Su nimele.

R:

(Teine lugemine 1Te 1:5-10)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast tessalooniklastele:

Vennad, te teate, kuidas me käitusime teie juures, teie hüvangut silmas pidades. Ja kuidas te meie tegusid mööda Issandast eeskuju võtsite. Hoolimata rohkest ahistusest võtsite te Sõna Püha Vaimu rõõmus vastu. Nii olete teie saanud nüüd eeskujuks kõigile, kes Makedoonias ja Ahhaias on uskuma jäänud, sest sõna pole levinud teie kaudu üksnes Makedoonias ja Ahhaias, vaid teie usust teatakse kõigis paigus, ilma et meie peaksime sellest midagi rääkima. Igal pool kuuleme kõneldavat sellest, kuidas teie meid vastu võtsite ning kuidas te olete pöördunud ära ebajumalatest, teenima elavat ja tõelist Jumalat; ootama taevast tema Poega, kelle tema on surnuist üles äratanud – Jeesust, kes päästab meid tulevase viha eest.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 14:23)

Halleluuja. Kui keegi armastab mind, siis ta kuulab minu sõna, minu Isa armastab teda ja me tuleme tema juurde. Halleluuja.

(Evangeelium Mt 22:34-40)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Kui variserid said kuulda, et Jeesus oli saduseridel suu kinni pannud, tulid ka nemad Jeesuse juurde. Ja üks nende seast küsis tema käest teda proovile pannes: “Õpetaja, milline käsk on Seaduses kõige suurem?” Aga tema vastas talle: “Armasta Issandat oma Jumalat kõigest südamest, kõigest hingest ja kogu mõistusega. See on kõige suurem ja kõige esimene käsk. Aga teine on selle sarnane: armasta ligimest nagu iseennast. Nendes käskudes on kogu seadus ja kõik prohvetid.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, armasta Jumalat kõigest südamest ja kõigest hingest... Sellist käsku täita oleks tegelikult üpris lihtne! Kui me aga lisame siia, et teda tuleb armastada veel ka kogu mõistusega – ai, siis läheb asi keeruliseks! Sest mõistus hakkab kohe mõõtma, kaaluma ja kahtlema;

küsima, kui palju ma olen ära teeninud, kui palju kingiks saanud; kui palju olen võlgu, ja kuidas ma seda tagasi maksan – ning seda nii Jumalale kui teistele inimestele.

Kuid teisalt peame alati kaaluma, kas armastus ilma mõistusega on üldse armastus?

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, armastus ja mõistus... kuidas need kaks saaksid kokku sobida? Räägin teile selle kohta ühe loo, mis on kusagilt mällu jäänud.

Kord kinkinud vanemad oma väikesele tütrele sünnipäevaks küüliku – niisuguse, keda võib toas lemmikloomana pidada. Tüdruk oli oma loomakese üle rõõmus, toitis teda, paitas ja hoolitses, ning teatas ühel päeval oma vanematele, et ta armastab oma küülikut. Ema vastas talle seepeale naljatamisi, et kuidas nii: vaata, sina ise sööd maiustusi, aga teda toidad kibedate võilillelehtedega! Tütar aga võttis seda kergelt pillatud lauset väga südamesse, mõtles selle üle järele, oli nõutu ja kurvastas.

Ühel päeval aga jäi küülik haigeks, ja siis ütles tüdruk südamepõhjast: kõik oma maiustused annaksin ma talle, kui ta vaid jälle terveks saaks! Seepeale kostis ema: nüüd ma küll usun, et sa teda tõesti armastad...

Ilus lugu, ja kindlasti oli väike tüdruk oma hingeliigutusega õigel teel, et armastus ei tähenda ainult sooja ja sumedat tunnet, mis sind järsku haarab, ning et armastus ei tähenda ka pelgalt ise armastatud olemist. Valmisolek armastada algab ohvrimeelsusest, kuid ei piirdu ainult sooviga end pingutada või millestki loobuda, vaid see on ohver, mis tuleb tõesti tuua – algusest kuni lõpuni. Ohvrimeelsus kui armastuse põhimõtteline koostisosa läheb kaugemale pelgast lubadusest; armastuse ohver võib muutuda raskeks katsumuseks, mis toob inimese välja tema mugavustsoonist – ning see katsumus võib kesta päevast päeva, pikki aastaid... kogu elu... Võibolla alles seejärel võime julgeda endale tunnistada, et me oleme armastanud – mis siis, et võime olla ise oma armastuse ohvrid, kui see ei ole langenud vastuvõtlikule pinnasele.

Seega, kui me hingeliigutuses ütleme, et armastame kedagi, ei pruugi me sel hetkel ette aimata, mis meid tegelikult ees ootab: kas meil jätkub jõudu oma lubadust pidada, ja kas selle lubaduse pidamine osutub üldse mõistlikuks. Nagu näiteks ka äsja jutustatud loo puhul: kui tüdruk olekski ohvrimeelselt oma maiustused loovutanud, ei oleks need küülikukest terveks ravinud, vaid selleks

pidid tüdruku vanemad tema lemmikuga ikka loomaarsti juures ära käima. Õnneks sai see jänku ikka kohe päris terveks ja elas rõõmsalt oma perekonnas edasi, kuni ta ükskord kõrges eas rahuga jänkudemaale tagasi läks.

Armsad õed ja vennad, loomakeste ja inimesekeste armastamine ei olegi võibolla nii võimatu, sest mingil määral saame me tagasisidet vastuarmastuse ja tänulikkuse kaudu, kui meie omakasupüüdmatut hoolitsust märgatakse. Samuti on täiesti võimalik tähele panna, kui meid on vastuarmastuse asemel petetud ja kurjasti ära kasutatud, ning seegi on väärtuslik õppetund.

Jeesus, Jumala Poeg, aga ei läinud meie eest ainult ristile – mitte ainult need paar viimast päeva enne surma polnud rasked, vaid kogu tema elu oli palistatud ka hingeliste kannatustega. Püüdis ta ju endast nii palju rumalamatele olenditele midagi tähtsat õpetada, ja pidi aina kurvastama, kui vähe sellest neile kohale jõudis. Kui me selle peale mõtleme, oleme sunnitud ka enda kohta küsima: millega olen mina üles näidanud armastust oma Jumala vastu? Häid kavatsusi on ju olnud, kuid kas said nad tehtud ka teoks – ja kui saidki, kas siis ei selgunud pahatihti, et ideed nende taga olid olnud pigem rumalad...

Mida on meil lõpuks Jumalale ette näidata? Ehk on siiski ka kahetsus armastuse märgiks, mis tunnistab sellest, et me oleme vähemalt püüdnud... Aamen.